

Пам'яті

Миколи Платоновича Бажана

Він одійшов у зазимки. Тепер
Лице його в одмінах літ світилось.
Як Вардзія, засвічена з печер, —
За маскою посмертною лишились

Оті часи, ті шквали грозові,
Багнетів зблиски, профілі суворі,
Потоки юрб, розкоти ораторій,
Часи воздвиження, піднесення, борні,
Великих струсів і величних чисел —
Мов запечатаний в ядерному зерні
Майбутніх днів недовідомий смисл.

Юнацький шал нічних гофманіан,
Конструктивістських форм розлет і строгість.
Міхи ковальські дум. Для гро-ма-дян
Тернистим словом висіяна совість...

Вугільний шар. Віків глибинний зріз.
Лишилась мить. Нещадна. Без відстрочки.
Поет лежав. Лежав на повен зріст,
Як на лафеті, як боєць і зодчий.

Погрозів осінній небокрай.
І чулося: — Прощай.
Прощай,
Прощай!

І зазвучала, зринула в імлі,

Відторгнена від неба і від смерті,
Понад будівлі, брами і шпилі
Безсмертна музика «Нічних концертів».

1985

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.